

Марек ЦИНКАР: З Іваном Павлом II ми розмовляли про Україну

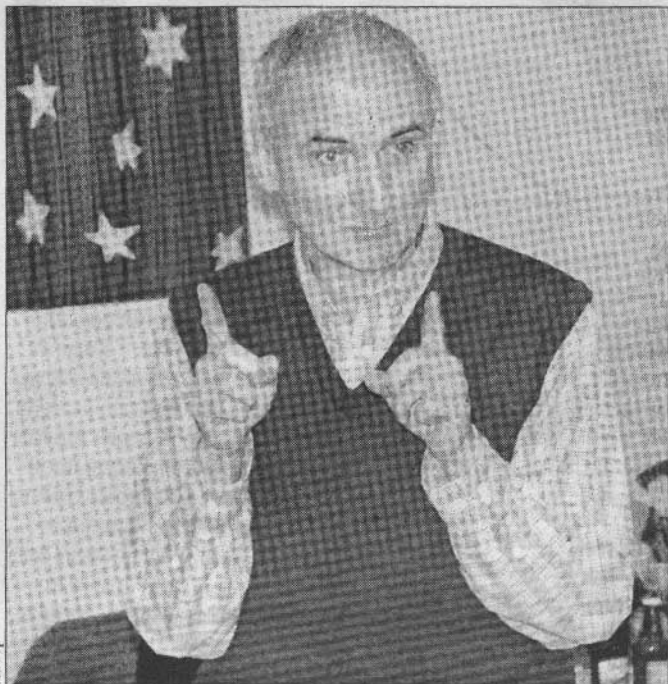
Сьогодні Папі Івану Павлу II виповнилося 6 86 років. Він помер, але його ідеї, думки та слова живуть і набувають щораз більшої популярності. Марек Цинкар – журналіст, редактор перемишльської редакції “Польського радіо”, голова фундації “Партнерство на користь демократії”, мав можливість віч-на-віч говорити із покійним Папою Римським. Щобільше, темою їхніх розмов була Україна. Свої зустрічі із Іваном Павлом II Марек Цинкар згадував для “Поступу”.

– Пане Мареку, як доля звела Вас із Іваном Павлом II?

– Все розпочалося з Нагороди поєднання. Таку відзнаку я вигадав для того, аби відзначати поляків і українців, які вписали своє ім'я в діалог польсько-українського поєднання. Якось у колі друзів-журналістів з'явилася ідея, аби першу нагороду (полякові та українцеві) вручив Папа під час візиту до Львова. Всі засміялися, а я потрактував таку пропозицію як завдання до виконання. Тоді я ще не уявляв, наскільки воно виявиться складним.

Папа дуже цікавився Україною. Багато питав про те, чого очікують українці від його візиту, яких слів прагнуть

Зрештою, трапилась досить кумедна історія. Ми з колегою приїхали до Рима. Гуляли, оглядали місто. Ми були в захваті від кулінарних шедеврів італійських кухарів, і лише через три дні зауважили, що нічого не робимо для того, щоб зустрітися з Папою. натомість, сили-

АВТОР

Папа дуже цікавився Україною. Багато питав про те, чого очікують українці від його візиту, яких слів прагнуть. Звісно, я намагався якомога краще передати пробле-

ною, тому їм потрібно допомогти позбулися впливу східної культури і перейти до західної. Зрештою, Україна завжди була в Європі, це Росія виврвала Україну з її лона.

мо в чудових ресторанах, куштуємо італійські страви та вина.

Лише тоді я усвідомив, що це не так легко здійснити. З'явилися думки про те, як я поїду до Польщі, не виконавши завдання. Мені було трохи соромно.

— Але Ви все ж зустрілися з Папою...

— Я вирішив відвідати радіо "Ватикан" і зробити репортаж про працю колег-журналістів на найбільшій католицькій радіостанції. Моя тема зацікавила директора польської секції радіо, навіть, краще сказати, — здивувала. Він ніяк не міг повірити, що я справді приїхав аж із Польщі лише для того, щоб зробити репортаж про радіо "Ватикан". З таким він ще не стикався пролягом усіх років роботи на радіостанції.

Довелося зізнатися, що насправді не лише ця тема привела мене до Риму. Тоді директор запропонував провести інтерв'ю зі мною на тему моїх відвідин радіо "Ватикан" і правдивої мети приїзду до Риму. Я, звісно, погодився. Ми пішли до студії і почали розмовляти. Я розповідав про ідею Нагороди поєднання і про свої очікування від Папи. На тому ми і розійшлися.

Ввечері приходимо до готелю, а там дуже свхильований портьєр тремтячим голосом повідомляє, що дзвонили з Ватикану і зранку Папа чекає нас у себе. Як виявилось, він почув мое інтерв'ю на радіо.

— Як Папа Вас зустрів?

— Зранку ми одягнулися у фраки, краватки і о шостій вирушили до Ватикану, бо Папа запрошував на службу, свіданок і розмову. Я представив Івану Павлові II ідею Нагороди поєднання. Папа був дуже приємно здивований, що поляка та українці порушили питання створення такої нагороди. Він вітав пропагування ідеї поєднання.

ми українців, і все, що міг, переказав Святийму Отцю. Але ж це була лише моя думка. Ми домовилися про зустріч через місяць у Ватикані.

Поїхали вдруге. Тоді якраз відбувався з'їзд кардиналів та єпископів з цілого світу, але Папа все ж з нами зустрівся. Ми знову багато говорили про Україну. Я був уже мудріший, бо до зустрічі спеціально відвідав Україну і багато розмовляв з простими людьми, розпитував їх, чого вони очікують від візиту Папи. Словом, працював, як розвідник Папи (*Посміхається.* — Авт.).

Ще одна зустріч із Іваном Павлом II відбулася також у Ватикані в товаристві кардинала Гузара. Тоді ми отримали підтвердження, що Папа вручить Нагороду поєднання у Львові. Її присудили двом інтелектуалам: з Польщі — професорові Ключовському із Любліна, а з українського боку — професорові Вакарчуку зі Львова.

Остання наша зустріч із Папою відбулася вже у Львові. Він впізнав мене, обійняв, казав, що дуже радий бачити.

— Що Ви розповідали Папі про Україну?

— Я говорив, що в Україні насамперед чекають на надію, яка пов'язана зі свободою. Що українці не хотіли бути підданими ні поляків, ні росіян. Що вони дуже вразливі стосовно цього і мають погані історичний досвід, тому з польського боку треба дуже багато розуміння. Розповідав Папі, що українців треба трактувати як партнерів Польщі, Європи та й світу загалом.

Також казав, що Україна залишається під значним впливом советської культури і сили. Що українці творять незалежну державу, але якщо подивитися уважніше, то суверенність у багатьох аспектах є обмеже-

Тепер, коли Папа помер, люди частіше дослухаються до його науки, думки, ніж це було за його життя. Тоді люди хотіли бути в його товаристві, разом сфотографуватися, але мало хто дослухався до його слів

Я помітив, що в Україні існує поділ на дуже багатих і дуже бідних, і тому радив переконувати багатих думати про бідних. Ще одна тема, яку я порушував і про яку Папа добре знав, — поділ церкви. Говорив про те, наскільки важливо говорити в Україні у дусі діалогу, шукати порозуміння між греко-католиками, римо-католиками та братами православними.

— Як на Вас вплинула смерть Івана Павла другого?

— Було таке відчуття, що помер хтось дуже близький і великий, з ким доля звела мене не випадково...

Іван Павло II помер, але залишилися його наука, думки про вартості, про пошук добра. Для мене та наука була близькою до того, чого мене вчили в родинному колі, про що говорила мама. Після розмов з Іваном Павлом II я зрозумів, що добрий вчинок — це коли зробиш комусь приємну несподіванку: скажеш щось добре, допоможеш нести торбу.

Мені також здається, що тепер, коли Папа помер, люди частіше дослухаються до його науки, думки, ніж це було за його життя. Тоді люди хотіли з'явитися в його товаристві, разом сфотографуватися, але мало хто дослухався до його слів. Сьогодні з'ясувалося, що його слова дуже цінні. Люди збирають та читають його послання.

Розмовляла
Ірина КИРИЧЕНКО